

Червенокожи.

IV. Индийски дѣца на ловъ.

Много често момчетата отивали далечъ всрѣдъ гората, гдѣто се пронизвала бистра като сълза рѣка. Тамъ тѣ имали своя ладийка, която пускали надъ дълбокитѣ вирове.

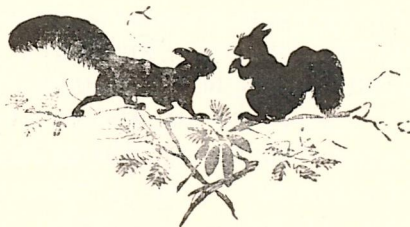
Сега тѣ късно дойдоха на рѣката. Слънцето отиваше къмъ залѣзване.

Тѣ уловиха нѣколко риби, накладоха огънь, опекоха ги и се наядоха. Слѣдъ това почнаха пакъ да ловятъ, за да занесатъ и у дома си, но за проклетия,

нищо не се улавяше.

Момчето Заешка Стѣпка ловѣше риба, но очитѣ му бѣха обърнати къмъ близнитѣ дървета. Той слѣдѣше съ погледъ една катеричка, която скачаше отъ дърво на дърво. Изведнажъ Заешка Стѣпка подскочи и се закатери по едно високо дърво, на което току що бѣ се качвала катеричката. Тя подскачаше на близкитѣ дървета и искаше да го залѣже и отвлече по-надалеко, но Заешка Стѣпка не обръщаше на нея никакво внимание.

Момчето се качваше сѣ по-нагорѣ, като се взираше въ всѣка хралупа. Най-послѣ то се спрѣ и извика братчето си. Когато братчето дойде подъ дървото, Заешка Стѣпка почна да му спуска съ шепи орѣхи, леш-